

Arrest

nr. 335 531 van 5 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 maart 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 4 februari 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 oktober 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 8 maart 2019 België binnen en verzoekt op 13 maart 2019 om internationale bescherming. Op 28 juni 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een kennelijk ongegrond verzoek. Bij arrest met nr. 233 183 van 27 februari 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, wordt op 1 juni 2019 vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt van daaruit op dezelfde dag om internationale bescherming. Op 28 juni 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een kennelijk ongegrond verzoek. Bij arrest met nr. 224 023 van 16 juli 2019 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 28 juni 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot binnenkomstweigering – asielzoeker (bijlage 11*ter*) genomen.

1.4. Op 22 juli 2019 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 25 juli 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.5. Op 2 augustus 2019 is verzoeker zonder verzet vertrokken naar Tirana (Albanië).

1.6. Op 20 april 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinqües*). Bij arrest met nr. 248 444 van 29 januari 2021 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.7. Op 23 oktober 2020 dienen verzoekster en verzoeker respectievelijk een tweede en een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 26 november 2020 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arresten met nrs. 261 298 en 263 034 van respectievelijk 28 september 2021 en 27 oktober 2021 verwerpt de Raad de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.8. Op 22 maart 2022 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 16 augustus 2022 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nr. 285 193 van 21 februari 2023 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.9. Op 30 maart 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinqües*).

1.10. Op 16 augustus 2022 wordt aan verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arresten met nrs. 285 612 en 285 613 van 1 maart 2023 verwerpt de Raad de vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring van deze beslissingen.

1.11. Op 3 juli 2024 dienen verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 4 februari 2025 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 4 maart 2025 aan verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.07.2024 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw diende op 13.03.2019 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Op 28.06.2019 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dit VIB kennelijk ongegrond. Mevrouw diende tegen deze beslissing een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), doch deze verwierp het beroep op 02.03.2020. Op 23.10.2020 diende mevrouw een tweede VIB in. Dit VIB werd op 27.11.2020 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS en het schorsend beroep tegen deze beslissing dat mevrouw indiende bij de RVV werd op 01.10.2021 verworpen. Meneer diende op 01.06.2019 een VIB in. Dit VIB werd op 28.06.2019 kennelijk ongegrond verklaard door het CGVS. Het schorsend beroep dat meneer tegen deze beslissing indiende bij de RVV werd op 19.07.2019 verworpen.

Meneer diende op 22.07.2019 een tweede VIB in dat op 26.07.2019 niet-ontvankelijk werd verklaard door het CGVS. Meneer diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de RVV. Op 02.08.2019 werd meneer

gerepatrieerd naar Albanië. In de loop van 2020 keerde meneer terug naar België en diende hij op 23.10.2020 een nieuw VIB in. Op 27.11.2020 werd dit VIB opnieuw niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Het nietschorsend beroep dat meneer tegen deze beslissing indiende bij de RVV werd op 29.10.2021 verworpen. De duur van de procedures – namelijk iets minder dan 1 jaar voor het eerste VIB van mevrouw, iets meer dan 11 maanden voor het tweede VIB van mevrouw, iets meer dan 1 maand voor het eerste VIB van meneer, 4 dagen voor het tweede en iets meer dan 1 jaar voor het derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen verwijzen naar de aangehaalde elementen in het kader van hun VIB's waaruit blijkt dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Albanië. Echter, betrokkenen voegen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun VIB's naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat het inroepen van art. 8 EVRM betreft, dient er het volgende opgemerkt te worden; betrokkenen verblijven samen met hun twee meederjarige zonen, de heer K. J. (...) en de heer K. H. (...), in België. Hun meerderjarige zonen hebben eveneens geen verblijfsrecht in België zodat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen een belangrijk sociaal welzijn, een sociaal leven, tot stand hebben gebracht in het kader van art. 8 EVRM, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Wat betreft het feit dat betrokkenen een volwaardig recht op materiële hulp verkregen; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Tot slot, voor wat betreft de elementen die betrekking hebben op hun meerderjarige zonen, dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet behandeld worden aangezien hun meerderjarige zonen geen deel uitmaken van onderhavige aanvraag. Hun zonen hebben op 13.08.2024 elk apart een eigen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis ingediend, dewelke eveneens op 04.02.2025 werden afgesloten met een onontvankelijke beslissing.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"(...)

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de verzoekende partij expliciet gewezen op de zeer langdurige periode dat zij reeds verblijvende zijn in België en de problemen die zij kenden in Albanië, waardoor zij niet meer terugkeerden naar hun land van herkomst. Er werd onder meer aangehaald door mevrouw K. R. (...) dat zij reeds op 13 maart 2019 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend uit vrees dat haar zonen en echtgenoot zouden gedood worden door de familie G. (...). Door de heer K. A. (...) werd kort nadien aan de grens een eerste verzoek tot internationale bescherming ingediend op 1 juni 2019. Hij verklaarde dat de familie G. (...) bloedwraak wil nemen. Drie verzoeningspogingen werden ondernomen, doch allen waren tevergeefs. Hierdoor verbleven zij langdurig in België.

Het langdurig verblijf van verzoekers in België, hun afwezigheid uit Albanië en hun integratie in België sindsdien, wordt evenwel niet in overweging genomen door de gemachtigde bij de beoordeling in de bestreden beslissing.

De gemachtigde beperkt zich ertoe te verwijzen naar de duur van de procedures tot internationale bescherming, terwijl verzoekers expliciet wezen op hun langdurig verblijf in België, de teloorgang van binding met Albanië en integratie in België als buitengewone omstandigheid.

De elementen dewelke betrekking hebben op hun langdurig verblijf in België en hun integratie sindsdien, worden niet kenbaar betrokken door de gemachtigde in de bestreden beslissing bij de beoordeling van de aangehaalde "buitengewone omstandigheden".

Er blijkt derhalve niet dat en op welke wijze door de gemachtigde met de aangehaalde elementen door verzoekers in hun aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd rekening gehouden, waardoor artikel 9bis Vreemdelingenwet werd geschonden evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een afdoende formele motivering ontbreekt dan ook in de bestreden beslissing doordat zij niet in staat wordt gesteld om op concrete wijze te begrijpen waarom hun langdurig verblijf in België en hun langdurige afwezigheid uit Albanië (gelet op de door hen aangehaalde problemen) onvoldoende zijn om te worden aanzien als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden derhalve geschonden.

5. De verzoekende partij merkt nog op dat, voor zover er door de gemachtigde een beoordeling wordt gemaakt over de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM door verzoekers in hun aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, deze beoordeling niet kan volstaan om na te gaan op welke wijze de gemachtigde heeft rekening gehouden met het langdurig verblijf van verzoekers in België, hun integratie sindsdien en hun langdurige afwezigheid uit Albanië (gelet op de door hen aangehaalde problemen) als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De gemaakte beoordeling ten aanzien van artikel 8 EVRM is niet te vereenzelvigen met de beoordeling onder artikel 9bis Vreemdelingenwet.

6. Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande "de rol van het administratief dossier" dat "sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat "bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut)."

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, "[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, idem, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: "deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen", RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014,

C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgescreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgesteld doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een beslissing, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

De verzoekende partij werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn zeer langdurig verblijf in België werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder of dit “buitengewone omstandigheden” uitmaken.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

7. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hen aangehaalde elementen “*geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is. Zo wordt (onder meer) toegelicht dat de duur van de procedures tot het bekomen van internationale bescherming die verzoekende partijen in België hebben ingediend niet als onredelijk lang kan worden beschouwd en dat verzoekende partijen “*niet aantonen dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM*”. Aldus werd het door verzoekende partijen aangehaalde lang verblijf in België – en hun hiermee evident gepaard gaande afwezigheid uit Albanië – en integratie in België wel degelijk in overweging genomen door verwerende partij. Verzoekende partijen kunnen niet dienstig het tegengestelde beweren.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hun niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoekende partijen in de bestreden beslissing nog een motivering verwachtten in het licht van de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling handelt over verwijderingsbeslissingen, wat de bestreden beslissing niet is. Bijgevolg was enige motivering in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aan de orde.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. *In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.* (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hadden ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In eerste instantie beperken verzoekende partijen zich tot een herhaling van een aantal elementen uit hun aanvraag, namelijk *“de zeer langdurige periode dat zij reeds verblijvende zijn in België en de problemen die zij kenden in Albanië, waardoor zij niet meer terugkeerden naar hun land van herkomst”*, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Hiermee tonen zij dan ook niet aan dat deze elementen incorrect of op kennelijk onredelijke wijze zijn beoordeeld in de bestreden beslissing, of dat deze beslissing is aangetast door enige onregelmatigheid of onwettigheid.

In tegenstelling tot wat zij in hun verzoekschrift trachten voor te houden, beperkt verwerende partij zich daarbij niet tot het *“verwijzen naar de duur van de procedures tot internationale bescherming”*, doch gaat zij ook in op het sociaal welzijn en sociaal leven dat zij in België tot stand hebben gebracht en merkt zij op dat zij *“niet aantonen dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM”*. De Raad ziet niet in – en verzoekende partijen lichten niet toe – waarom deze beoordeling niet zou kunnen volstaan *“om na te gaan op welke wijze de gemachtigde heeft rekening gehouden met het langdurig verblijf van verzoekers in België, hun integratie sindsdien en hun langdurige afwezigheid uit Albanië (gelet op de door hen aangehaalde problemen) als “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet”*. Verzoekende partijen tonen ook niet aan dat enig specifiek gegeven inzake hun lang verblijf en de elementen van integratie onterecht niet in rekening is gebracht. Evenmin tonen zij aan dat de beoordeling van de sociale banden met België buiten het kader van artikel 8 van het EVRM in hun geval tot een andere beslissing had kunnen leiden. In dit verband kan er nog op worden gewezen dat de Raad van State reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van lang verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom een vreemdeling de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. In arrest met nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat het disproportioneel zou zijn om van hen te verwachten dat zij een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van het land van herkomst, zoals dat ook wordt voorgeschreven in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, waarop het bepaalde in artikel 9bis van deze wet een uitzondering voorziet die restrictief geïnterpreteerd moet worden.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

I. VERLOOY

D. DE BRUYN